

Mer om Berga

Lustigt att ett politiskt djur som Gunnar Sandin avstår från att berätta omden lätt absurda politiska kalabaliken vid Röda Kapellet sommarskivläger i Berga i Katalonien, VB 21.

Att Gunnar inte nämner sin egen insats som organisatör är väl bara att vänta av en som ständigt sätter sitt ljus under ena skäppa, mer oväntat var att organisatörerna fick slita extra på plats på grund av politiska problem. Ett gediget och slitsamt organisationsarbete av Gunnar, Göran Swärd och Lars Eklund bäddade för att det mastodontiska lägret med 130 personer fördelade på ett antal orkestrar och kör skulle fungera väl.

Men – samtiden skulle spela dem svåra spratt. Att Röda Kapellet skulle liera sig med den karismatiska kristdemokratiska borgmästaren Jaume Farguella är väl numera bara att se som en krumelur i den avideologiserade marginalen.

Farguella är Sverigevän och initiativtagare till vänortsföreningen med småländska Berga/Högsby kommun. Farguella driver projektet att återuppbygga den svenska paviljongen från 1929 års världsutställning i Barcelona.

Paviljongen skeppades efter utställningen till Berga och tjänstgjorde i många år som flickskola. Under Francos utsvältning av Katalonien förföll paviljongen och man tvangs riva den.

Alltnog, vi kommer till Berga en varm julidag, blir hjärtligt mottagna och får disponera fina lokaler. Upplagt för att repetera hela veckan inför avslutningskonserten på lördag och avskedsfesten på söndag.

Plötsligt surrar stan av rykten. Lojt semesterutstyrda i den massiva sommarvärmen befinner vi oss helt oförskyllt mitt i ögat för en lokalpolitisk orkan. Vid kommunalvalen nyss hade Farguells kristdemokrater förlorat makten i staden till en spretig opposition med framförallt socialister. Men skulle oppositionen kunna enas? Det kanske mest enande hos dem var motståndet mot just Farguella. Fast det var tveksamt om detta skulle räcka till en koalition mellan heterogena partier.

Många snabba konferenser i lägerledningen, vad göra? Överlever Farguella? Om inte, vad gör

forts. på sid. 2.

Röda Kapellet storsatsar på Kulturnatten: "De sju dödssynderna" av Weill & Brecht

Det finns blåsorkestrar i Lund som spelar vackrare än Röda Kapellet, men det är inte alla som satsar lika ambitiöst. På Kulturnatten nu på lördag framför orkestern, med inlånade/inhyrda förstärkningar, sitt djärvaste projekt hittills: "De sju dödssynderna" från 1933 av Kurt Weill med text av Bertolt Brecht, deras sista gemensamma verk. Weill drog sedan västerut (geografiskt) och högerut (politiskt).

Röda Kapellet ger sin enda föreställning (några fler är inte planerade) i Stadshallens konsertsal kl. 19. Det ges dock även tillfälle att höra den offentliga generalrepetitionen på samma plats 17.30. Det hela tar cirka 45 minuter.

Balet utan dans

"De sju dödssynderna" rubriceras ibland som balett men är egentligen en blandning av eget slag. Sant är att en del av handlingen gestaltas av en dansös. Någon sådan föreställning kommer inte i Röda Kapellet uppsättning, utan publiken bör ta del av av texten i programbladet och/eller den korta inledande resumén.

Dessutom ligger en stor del av budskapet i sången. Anna I/II, styckets huvudperson som sjungs av sopranen Sara Lundhgren, matchas av sin familj, en manskvartett (där basen har moderns roll!). Texten är alltså av Brecht och översättningen är gjord av Lars Forssell, som välvilligt har ställt den till Röda Kapellet förfogande.

Musiken är arrangerad för (amatör)blåsorkester av Röda Kapellet dirigent Joakim Casagrande. En prolog och en epilog omger de sju dödssynderna (lättja, högmod, vrede, frosseri, kättja, girighet och avund) som har varsin sats.

Sju städer, sju synder

Skådeplatsen för de sju dödssynderna är lika många nordamerikanska städer. Anna I och Anna II, systrar eller två sidor av samma person (jämför Brechts "Den goda människan från Sezuan") lämnar hemmet i Louisiana för att skaffa pengar till ett hus åt sin familj. Anna II ska tjäna ihop det erforderliga beloppet på sin danskonst, den kloka och mer talföra Anna I är hennes impressario.

En klok vägledare behövs på turnén för Anna II gör sina snedsteg, dvs. hänger sej åt dödssynderna. Men även familjen där-

hemma i Södern övervakar henne: kommenterar, klandrar, förmanar. Anna II sover hellre än jobbar, vill inte sänka sej till att tillgodose publikens lägre behov, vredgas på ett oklokt sätt mot dem som har makt över henne, får det svårt mot vikten, förälskar sej i fel man, går för långt i sina tveklaktiga försök att tjäna storkovan, avundas de rika som hon utnyttjas av. Men med system/överjagets och familjens benägna bistånd besegras hon synden.

Och handlingen kan sluta lyckligt: den återförenade familjen drar in i sitt nya hus på stranden av Mississippi.

Bortopererad småborgare

Ett blygsamt mål för all denna strävan kan det synas, men för en småborgerlig familj är ett eget hus ofta det högsta som man realistiskt kan räkna med att uppnå här i livet.

Naturligtvis är det en politisk text som Brecht skrev året innan Moskva hade proklamerat enhetsfrontpolitiken och Brecht/Eisler gjorde sin "Einheitsfrontlied". Den gick ut på att inför det fascistiska hotet bygga allianser mellan arbetarklassen och medelklassen (småborgerlighet och mellanskikt) och mellan deras motsvarande politiska partier. 1933 kunde kommunistiska kulturskapare fortfarande kritisera småborgarna och visa, att om de väljer att gå till höger, till storborgerligheten, innebär det total underkastelse inför denna och om så behövs uppgivande av de sju kardinaldygderna. Anslutning till en penningmoral.

Så hette stycket också helt riktigt "Småborgarens sju dödssynder". Men så får det inte kallas längre. Det har Weill Foundation bestämt.

Hårda bud

Och vem är Röda Kapellet att göra uppror mot den USA-baserade stiftelsen? Särskilt som den har kraftfulla sanktionsmedel i sin hand.

Det fick systerorkestern i Stockholm noga veta när den satte upp och anpassade ett annat stycke av Brecht/Weill, "Atlantflygningen" (inspirerat av Charles Lindbergh).

Det var på många sätt trassligt att få tillstånd till lördagens föreställning. Originallets instrumentation med halvstor symfoniorkester föreskrevs tills stiftelsen imponerades av Casagrandes blåsararrangemang. Priset prutas ner något bland annat med tanke på det ideella sammanhanget (fritt inträde, även om Kapellet gärna ser att åhörarna köper ett program för 20 kr), men inte mer än det står klart att girighet är en högst vital dödssynd.

Men på lördag blir den alltså av, den största satsningen i Röda Kapellet historia. Året då orkestern fyller 25, hundra år efter medeltalet för Brecht & Weills födelse (1898 respektive 1900). Kom och lyssna till "De sju dödssynderna", en politisk moralitet inte utan relevans för vår egen tid.

Gunnar Sandin

Ang. kommunal borgen

Med viss häpnad kan man konstatera att den borgerliga majoriteten i Lunds kommunstyrelse beslutat att åter ge borgen till Montessoriförskolan Rosa Tornet. För bara något halvår sedan fanns det politisk enighet om restriktivitet med kommunala borgensåtaganden för hyresavtal, och framför allt att sådana skulle komma ifråga enbart vid nystart av verksamhet.

Rosa Tornets verksamhet är inte ny. Drätselkontoret konstaterar i sitt yttrande att "eftersom för-eningen och dess verksamhet numera är väl etablerad föreligger det inte längre skäl för ett kommunalt borgensåtagande".

Att enskilda privata hyresvärdar försöker pressa fram långtgående eftergifter för offentlig stödd verksamhet är inte heller något nytt. Att kapitulera inför dess är däremot att kapitulera inför avarterna inom branschen.

Mats Olsson (v)

"Ny socialpolitisk agenda för moderaterna"

Så löd titeln på en artikel av Mauricio Rojas i Svenska Dagbladet härom veckan. Man blir ju definitivt nyfiken och intresserad; jag har ännu inte sett det stora program som presenterades på moderaternas partistämman, men här fanns en kortversion av Rojas själv. Att någon, inte minst någon på uppdrag av moderaterna och Timbro, verkligen försöker analysera en social problematik är i sig uppmuntransvärt. Programmet har ju också aviserats som något radikalt nytt och oliktänkande.

Alltså får man försöka sätta sig över uttrycket "en agenda", som annars hade legat bra till för att få mig att kasta tidningen ifrån mig. (För andra intresserade språkliga purister: *agenda* är neutrum plural av den latinska gerundivumformen, och kan aldrig vara "en"; *agenda* betyder "flera saker som bör göras"; det är ett rackarns oskick att använda det på andra sätt.) Men OK, man skall inte vara (alltför) trängsynt.

Alldeles sant, men ...

Inledningen till artikeln är bara att totalt hålla med om. En ny sorts fattigdom och social segregation för stora grupper av befolkningen som invandrat, eller de flesta invandrades barn, är ett eftersatt politiskt problem. Rojas citerar arbetslöshetsiffror och förlorade jobb under 90-talets lågkonjunktur, där människor med utländsk härstamning är distinkt överrepresenterade i statistiken över förlorare.

Han går sedan över till den rent fysiska segregationen: det faktum att vissa förorter till våra större städer tenderar att bli invandrarghetton. Också alldeles sant. Här börjar jag personligen dock vifta på örönen, eftersom jag själv bor i precis ett sådant ghetto, i södra Angered i Göteborg (vi användes i hög grad för exteriörbild till *Hammarkullen*, vår granne). Visserligen skall man aldrig generalisera utifrån personliga erfarenheter, men ändå påstås det samtidigt att livserfarenhet är viktigt att tillföra när man skall göra en politisk analys.

Rojas kopplar den bostads-mässiga segregationen till den höga arbetslösheten bland invandrare och kommer fram till en grundläggande tes: den rådande politikens vilja attråda bot på ekonomisk fattigdom genom arbetslöshetskassa och socialbidrag är helt fel. Problemet bör i stället omdefinieras: har man egen *makt* över sin tillvaro, har man *trygghet* i sin tillvaro. Bor man i en segregerad förort i hyreslägenhet har man ingetdera. Det som ger makt och trygghet är enligt Rojas att a) man har jobb och b) man äger sin bostad. Att få en ekonomisk grundtrygghet genom offentliga medel gör en bara mer beroende och maktlös.

Mögel och otrygghet

Fast här kan man börja undra, vagt: det är inte en väldig trygghet för någon som kommit till landet att veta att socialen ställer upp med

hyran medan man t.ex. lär sig svenska? Och består trygghet i att äga sin bostad? Här kan jag bara komma stickande med mig själv. Sedan jag flyttade hemifrån mina föräldrar för ett kolossalt antal år sedan har jag aldrig bott i annat än hyreslägenheter. Tanken på att få låna en massa pengar, för att köpa hus eller för att jag tvingades ombilda det lilla hemmet till en bostadsrätt, skrämmer vettet ur mig; tänk att vara tvungen att ligga på nätterna och grubbla över ränteläget och fasta eller bundna lån (för att inte tala om när huset börjar mögla). Det kallar jag otrygghet.

Många resonerar inte så, det förstår jag, men jag kan inte riktigt inse att bostadsägande i sig representerar just trygghet. Vad det definitivt representerar är den normale moderaternas uppfattning om vad som är passande och vad man (helst) kan tjäna sig en hacka på, något som definitivt inte är möjligt med hyreslägenheter.

Positiv segregation

Vad Rojas heller inte vill medge, eller i alla fall inte vill ta upp, är den form av trygghet som just segregationen faktiskt innebär. Den må vara klandervärd på många sätt, men en positiv faktor har den faktiskt: de flesta som kommer nya till ett land i vuxen ålder *känner* det lättare om man har grannar omkring sig som talar en språk och vet vad man talar om. Exemplet är många, alltifrån verkliga ghetton till Little Italy och Chinatown. Därmed inte sagt att det inte vore bra med lite större uppblandning. Där jag bor saknas det framför allt en befolkningsgrupp: svenska barnfamiljer. De har dragit därifrån i takt med att invandrarfamiljerna blev fler.

Kanske trygghet består i att (åtminstone i början) ha folk omkring sig som man känner sig hemma med, och skapandet av makt i inte ringa grad av att göra språkbehärskning till det absolut centrala? D.v.s. i praktiken satsa stenhårt på undervisning av både barn och vuxna, men framför allt på skolan. Träning i prosodi, så att man inte hela livet måste *låta* som en invandrare (jag vet: i Göteborg är det fullständigt illa nog att som svensk låta icke-västsvensk). Här kan man nu vänta sig ett utbrott om hur gräsligt det är i skolorna i sådana områden, men faktum är att Angeredsgymnasiet, en kommunal skola, har så gott renommé för sina estetiska program att platserna är eftersökta över hela Göteborg.

Ingen entydig bild

Den allmänna dysterbilden av invandratäta områden är inte riktigt sann, alltså. Den finns också, men är inte alltid entydig. Ibland undrar man verkligen vad de mediala beskrivarna egentligen besökt. Birros *Hammarkullen* var naturligtvis intressant att se, att peka "titta, där är vår affär" och så vidare, men jag kan inte säga att jag kände igen mig efter sex år i området.

Samma sak med en stor genomgång av problemområden som Göteborgs-Posten gjorde i våras. Två hela uppslag om hur hemskt det var i Hjällbo. Jag måste erkänna att jag blev djupt gripen: här hade man bott i ett totalt gangsternäste i sex år utan att fatta någonting. GP hävdade med bestämdhet att kriminalitet på alla nivåer genomsvyade området så totalt att det var omöjligt att undkomma. Jourbutiken vid spårvagnshållplatsen pekades ut: där kan man efter stängningsdags köpa allt från ryska prostituerade till heroin och föröda sitt liv i illegala spelhålor.

Det känns så märkligt: man handlar i butiken utan att någonsin märka något speciellt förutom bra grönsaker; kommer man med spårvagnen sent en kväll är järnjalousierna nerdragna och det finns inte en själ i närheten. Antingen är man som boende helt naiv, eller också har GP:s journalister hittat en verklighet som man tycker borde märkas på något sätt.

Annars skulle man tycka att den städade attityden i vårt område är snarast överdriven: vansinnig prydlighet, arrangemang av siden-blommor samt ett mycket stilla liv utan störande inslag är normen. Som normalslarvig svenska skulle jag aldrig ett ögonblick våga invitera mina invandrargrannar utan att först städa tre dagar: de skulle totalt tappa respekten för mig inför pappershögar och strödda tillhörigheter.

Ovilja inför icke-golfare

En annan tanke som onekligen slår en är, att Rojas utredning tillämpad på moderat politik s.a.s. förutsätter att moderaterna tar sig ut i sådana områden och inkorporerar segregerade invandrare. Två av de mest konservativa tidningar vi har (DN och SvD) rapporterade att mungiporna definitivt drogs nedåt på moderaternas stämman inför ett sådant perspektiv. Det kan man i och för sig förstå: kvantitativt växt för ett parti i all ära, men om det skall innebära att man måste släppa in en massa människor som aldrig spelar golf? Jag säger bara en sak: "Vellinge".

Slutligen en hädisk tanke: om man är så eländigt segregerad och utan trygghet i områden som mitt, skulle man inte kunna ställa upp ett parallellfall? Vad är man egentligen om man som svensk bor i ett mellansvensk eller norrländskt f.d. brukssamhälle, arbetslös och boende i en villa som är näst intill värdelös eftersom ingen vill flytta

dit, utan bara därifrån? Är man då segregerad och maktlös? Jag tror att Rojas skulle gå med på maktlös, men knappast segregerad. Ändå tycker jag att segregationen på sådana orter uppfyller många krav på definitionen: man är omgiven av sådana som är precis lika en själv, och man har små möjligheter att ta sig därifrån.

Rojas definition av makt i förhållande till arbete och företagande har gripit mig så djup att jag måste fundera lite till: jag återkommer.

Charlotte Wikander

Mer om Berga

forts. från sid 1.

vi? Det är ju Farguella som ligger bakom vårt mottagande och allt som ordnats för oss.

Jo, Farguella avskedsfest på söndagen förvandlades till en splendid mottagning i det vackra stadshuset med skumpa för 130 på blanka middagen redan på onsdagen, vilket var klart uthärdligt. Vad värre var, konserten måste förläggas redan till fredagen. Jag blev själv ospeles vittne till undret i den sago-liket vackra moderna amfiteatern högt uppe på berget. Efter endast fyra dagars repetitioner avhöll Capella Roja med systerorkestern i Stockholm och kören Trots Allt och barnorkester en lysande och stämningsfull konsert tillsammans med en av de lokala coblaensemblerna. Trots den korta tiden och de svåra noterna blev det ett härligt musikaliskt resultat, som livligt applåderades av en förtjust publik på 600 personer som fyllde amfiteatern.

Farguella då? Jo, lagom till konserten kom budet att oppositionen lyckats ena sig och därmed var Farguella tioåriga borgmästarperiod till ända. Så kom det sig att Röda Kapellet insats höll på att gå över styr på grund av en socialistisk "revolution" som valde kapellet kristdemokratiskt beskyddare ur sadeln.

Håkan Olsson

PS Klarinettisten Lars Eklund har lämnat en god beskrivning av händelserna i Arbetet 25/8. Tenoristen Kaianders Sempler berättar medryckande om svenska paviljongen och textilindustrin i Bergatrakten i Ny Teknik 32 och 33. Kan läsas på internet <http://www.nyteknik.se/efterjobbet>. Lars Westman har i tidningen VI i flera artiklar de senaste åren beskrivit Berga och den svenska paviljongen. DS

Vänstern i Lund diskuterar

"Västra angöringen och trafiken på Väster". Inledare Sven-Hugo Mattsson & Ulf Nymark. V-lokalen, Svartbrödersg. 3 kl. 19. Alla välkomna!

Sydafrika bygger bostäder och jämställdhet i nytt klassamhälle

Under ett kort besök i Sydafrika hann jag träffa ett antal kvinnor, bland annat från en organisation, eller snarare ett nätverk, som funnits i flera år och som heter "Women for housing". Nätverkets motto är att "Make housing happen. Not for us, but with us".

Sydafrika är mitt inne i sitt miljonprogram för bostadsbyggande. Målet att bygga 200 000 bostäder per år kan tyckas begränsat om man ser till bostadsbrist, trångboddhet, kåkstäder och befolkningsökning. Men det är en stor satsning, som ställer krav i alla led av produktionen. Det gäller inte bara att få fram antalet bostäder, de ska också vara så billiga att familjer som tjänar 2000 kr i månaden och därunder har råd med dem.

Det svenska miljonprogrammet kritiserades för monoton och bristande kvalitet i utemiljön.

Samma kritik har hörts i Sydafrika. För att uppnå måndgårdmålet satsade man i Sverige på industriell prefabricering och storskalighet. I Sydafrika är satsningen mer diversifierad. Även små byggsnitt får stöd och del av subventionerna. Att bygga billigt kräver nästan trolleri när marknaden driver upp priser på byggnadsmaterial när räntan ligger på närmre 30 procent.

Reformernas innehåll

Ingenstans i världen tror jag jämställdhetsdebatten är så intensiv som i Sydafrika just nu. Det finns en uttalad politisk vilja och lagar som backar upp reformer. Naturligtvis finns det också en outalad motvilja och många sätt att förvandla "mainstreaming" till "menstreaming". Det finns en vardagspraktik som inte ändras så fort, och där en sedvanerätt som trots nya

lagar kan behandla kvinnor som permanent omyndiga. Ändå ...

– Det öppnas nu många möjligheter till reformer för att stärka jämställdheten här i Sydafrika. Det svåra för oss kvinnokämpar är att kunna presentera förslag och lösningar. Inom varje område måste man pröva sig fram och diskutera hur olika åtgärder påverkar kvinnor och man på kort och på lång sikt.

Detta sa Susan Pannel, professor i geografi vid University of Cape Town, för tillfället jobbar med en utredning om kommunala taxor och avgifter. Tidigare var hon en av dem som arbetade fram en mycket omdebatterad nationell skuggbudget med kvinnoperspektiv. I den skrev hon bostadskapitlet.

Make housing happen

Under en lång lunch fick jag tillfälle att diskutera med ett halvdussin

aktivister inom nätverket. Det var kvinnor som jobbade inom olika företag och organisationer, exempelvis med att garantera lån till bostadsbyggande och till egna hemköpare. Mest spännande var att träffa de kvinnliga byggmästarna och entreprenörerna.

En av dem mindre projekt om ca tio bostadshus åt gången på förtätningstomter i Soweto. Så enkla och billiga det går att bygga, men naturligtvis ändå inte tillgängligt för de allra fattigaste. Hon berättade att hon alltid insisterade på att trädplantering och gardiner skulle ingå i anbudet, så att det var början till ett hem, inte ett hus, som överlämnades till ägaren.

En annan byggmästare var mycket framgångsrik och expansiv. Hon fortsatte med bostadsbyggande men talade mest om större projekt. Just nu hade hon lagt anbud på byggandet av ett kvarter som innehöll både bostäder och ett hotell och hon skulle iväg efter lunchen till banken och för-handla om ett lån på omkring tio miljoner kronor, som hon hoppades att få till den fördelaktiga räntan och 27 procent.

forts. på sid. 4.

Ordna trafiken – marknadsanpassa p-avgifterna!

En hörnsten i de fyra borgerliga partiernas trafikpolitik är att bygga fler parkeringsanläggningar i stadskärnan. Grunden för detta är ett idogt hävdad – men aldrig konkret påvisat – "behov" av fler p-platser. Samtliga fyra partier i förespråkar i varierande utsträckning marknadsmodeller för kommunal verksamhet. Trots detta har de avstått från att använda sig av marknads-ekonomiska lösningar för parkering på gatemark i stadskärnan. Anledningen till detta är oklar. Konsekvenserna är dock tydliga: trängsel och oreda präglar motortrafiken i centrum.

Marknadsekonomisk modell

Vi menar att en marknads-ekonomisk modell för prissättning av p-platser är synnerligen användbar, under förutsättning att man accepterar syftet med p-avgift på gatemark: att ordna trafiken. Man kan dock inte utgå från "behov" i ett resonemang om marknadslösningar, eftersom "behov" inte ingår som operationellt begrepp i den nyliberala doktrinen. Termen "brist" som också förekommer i den borgerliga argumentationen för fler p-platser är dock ett vedertaget och ofta använt begrepp.

Vi vill i detta sammanhang framhålla att vi inte delar uppfattningen att det generellt sett råder brist på p-platser i stadskärnan. "Bristen" är koncentrerad till ett fåtal högattraktiva platser. Ser man till den totala tillgången på p-platser i stadskärnan råder ett utbudsöverskott. Vi accepterar dock i denna motion tillfälligt och enbart resonemangsvis de borgerligas uppfattning att det råder brist på p-platser. Detta för att söka hitta

konstruktiva förslag som löser upp oredan i stadskärnan.

Planhushållningstänkande

En bristsituation uppstår när efterfrågan på en vara överstiger utbudet, dvs marknaden är i obalans. Det är en tydlig signal från marknaden att marknadspriset (det pris som varan faktiskt säljs för) är för lågt. Bristen kan i princip hävas genom att utbudet ökas eller att efterfrågan minskas. När de borgerliga partierna hitintills försökt hitta lösningar för att häva den (påstådda) p-platsbristen har de med en t.o.m. för dessa partier anmärkningsvärd ensidighet koncentrerat sig på utbudssidan. Att öka utbudet när jämviktspriset (= den punkt där utbud och efterfrågan balanserar) ligger över marknadspriset visar att borgarna i denna fråga är offer för ett förlästat planhushållningstänkande.

En särartad vara

För "normala" varor skulle det i och för sig vara möjligt att med planhushållningsåtgärder åstadkomma balans mellan utbud och efterfrågan genom att öka utbudet. P-platser skiljer sig emellertid från "normala" varor genom en särartad egenskap: ju fler varor som bjuds ut vid ett attraktivt resmål, desto mer ökar efterfrågan. Denna unika egenskap beror på att tillgången på p-platser är en tungt vägande variabel i konsumenternas preferensstruktur för resor. Tillgången på p-platser är därför en regulator för biltrafiken. Är tillgången på p-platser god förstärks konsumenternas preferenser att välja bil som färdssätt i stället för andra, mindre utrymmeskrävande och miljövänligare, transportmedel. Ett ökat utbud av p-platser kommer därför

att attrahera "marginalbilar" i en mängd som väsentligt överstiger antalet nytillkomna p-platser. Sålunda: fler p-platser leder till ökad trafik, som medför fortsatt brist på p-platser, som i sin tur leder till permanent trafikordning i stadskärnan. Brist Situationen (reell eller påstådd) på p-platsmarknaden kan inte annat än ytterst tillfälligt hävas genom ökat utbud. Bilköerna och trafikröran i stadskärnan kommer att bestå, oavsett hur många p-platser som tillkommer.

Med dagens lågprisprofil kommer sålunda vid varje praktisk möjlig utbudsnivå efterfrågan att överstiga utbudet. Om avgiften ska kunna användas som verktyg för att ordna trafiken så måste sålunda marknadspriset komma i nivå med jämviktspriset. Receptet för att ordna trafiken i stadskärnan är därför enkelt: släpp loss marknadspriset och låt priset på p-platser stiga så att efterfrågan och utbud kommer i balans!

De "stadskärnenära" områdena

Ovanstående diskussion avser stadskärnan. Beträffande staden utanför centrum är ropen på fler p-platser mera lågmälda. En justering av p-avgifterna i stadskärnan får dock konsekvenser även för resten av tätorten. Sannolikt kommer efterfrågan på p-platser i de "stadskärnenära" områdena att öka, varför en justering av p-avgifterna i syfte att motverka ett förväntat efterfrågeöverskott är påkallad även i dessa områden.

Ytterområdena

I ytterområdena finns ett rikligt utbud av p-platser på såväl gatums- som kvartersmark. Kvartersmarksparkeringarna är mestadels avgifts-

belagda, medan avgiftsfri parkering snarast är regel på gatemark. Genom att sätta priset för parkering till noll har kommunen erhållit konkurrensfördelar, vilket minskar de privata fastighetsägarnas marknadsandel. För att främja en sund konkurrens på någorlunda lika villkor borde kommunen ta ut avgifter även i ytterområdena. Avgiftsbeläggning av parkering på gatemark innebär sannolikt att konsumenternas preferenser för kvartersmarksparkering ökar. Möjligen kan man mot avgifter på gatemark i ytterområdena invända att det då uppstår en obalans åt andra hållet, dvs ett överskott av p-platser (på gatemark). Dock medför ett överskott, till skillnad från underskott, sett ur perspektivet "att ordna trafiken" – inga som helst olägenheter. Minskad gatemarks-parkering ökar därtill trafiksäkerheten, i första hand för cykeltrafiken. Ett utbudsöverskott är dessutom förhållandevis enkelt och billigt att reducera. Det finns alltså ingenting som talar för att kommunen även i fortsättningen ska dumpa priset på p-platser i ytterområdena.

Med hänvisning till vad som ovan anförts föreslår vi att kommunfullmäktige beslutar

1. Att avgifterna för parkering på gatemark i syfte att ordna trafiken marknadsanpassas så att balans mellan utbud och efterfrågan uppnås

2. Att gatuparkering även i ytterområdena ska avgiftsbeläggas

3. Att ge Tekniska nämnden i uppdrag att utarbeta förslag på och senast före 1999 års utgång fastställa avgifter enligt riktlinjerna i punkt 1 och 2 ovan

Ulf Nymark
Cecilia Wadenbäck
motion till kommunfullmäktige

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Försökspensionär (forts.)

Nästa år kommer jag alltså att tillhöra de 17 procent av befolkningen som är över 65 år. Den kull jag tillhör är relativt liten. Hitler hade ju kommit till makten 1933, det rådde arbetslöshet och man tvekade att sätta barn till världen.

Som pensionär kan jag se fram mot några år då det inte är så trångt kring bridge- och biljardborden, vårdköerna lär bli måttliga och det kommer finnas gott om utrymme på morgonkvisten i Högevallsbadets bassäng. Men sen kommer 40-talisterna i stora mängder, väljoggade, stadda i kassa och vana att ta för sig. Och själv är man då 5 år svagare, om man är vid liv. Det blir hårt, det gäller att vara i god form!

Men åter till den där standarddagen i somras då det var vackert väder och jag bl a tillbringat förmiddagen i Skrylle. Jag hade alltså på denna utflykt passerat Kungsmarken, Fågelsångsdalen och Billebjär. Tillsammans med skogsstigarna i Skrylle, Märyd och Trollskog, blir det således sex fina naturskyddade områden på en förmiddag.

De som gnäller om att Lund är en trist stad som ligger på en blåsig slätt har orätt. I Lunds kommun finns nivåskillnader, utsiktspunkter, stora grusgröpar, sjöar, åar och så sagt var gott om naturskyddade områden som den cyklande pensionären kan ta sig till.

Nåväl, efter att ha vilat begav jag mig den där sommardagen till kolonistugan i S:t Måns. I år har jag särskilt ägnat mig åt att ta vara på sly av olika slag. En liten ek har vuxit upp vid komposten, vid stugdörren kommer en björkplanta, på östra stugväggen klänger ett par vinbärsbuskar och vid redskapsboden tronar en fläder. I mitt ståltrådsstängsel har jag börjat fläta in diverse sly och några haggtornsbuskar tänker jag tukta hårt så de liknar japanska bonsaiträd. Ja, det har varit roligt att varje dag följa växtligheten i sin trädgård, något jag missat de år jag semestrat fjärran från Lund.

Efter påtandet i jorden är det dags att bege sig till stadsparken för att spela boule och lyssna på den vackra klangen när kulor skjuts bort. Boule är den givna pensionärssporten, men i stadsparken finns även en elit man kan lära av, exempelvis Tony (Sveriges bästa minior), Jimmy och Jesper (med i juniorlandslaget, Knut (f.d. veteranmästare) och Jonas (högst rankad senior i Sverige).

Men det finns också gamla och skröpliga som behöver en magnet

på snöre för att lyfta upp kloten. Själv spelar jag ofta med Stig, som har Parkinson och som ständigt behöver medicinera för att fungera. När han är i form är han en ypperlig laggare.

Tiden går fort när man bouler och det är vackert i parken och man trivs, men kanske man ändå vill avrunda kvällen med något annat. Det blir kanske kvalitetsfilm på Kino, som kör en sommarserie, eller utefilm på Mejeriet (där jag en kväll såg svenskpremiären på dogmafilmen Mifune).

Pensionärer springer väl inte så mycket på bio men jag kommer nog göra det. Gamla vanor hänger i. Jag är uppfödd på Kungsholmen i Stockholm i ett område som lär ha varit Sveriges biotätaste. En fördel med att bo i Lund är att här finns filmstudion/Folkets bio med biograferna Kino och Södran som båda ger pensionärsrabatt.

I den ljumma sommarnatten erbjuder Lund i centrum ett nästan sydlandskt uteliv. Livligast går det till vid Storkällaren och på "& bar" i Märtenstorgets nordöstra hörn. Själv föredrar jag dock "Botulf" vid bussarna. De har en smakrik fransk soppa, goda plankstekar, intressanta ölsorter och vänliga damer som serverar. Att ha en stamkrog och några favoritkaféer är väl ett måste för den välintegrerade pensionären i Lund.

Som gamling sover man inte så mycket: upp tidigt och sent i säng samt en tupplur mitt på dagen är väl vad som gäller. Dagen som jag skildrat är en möjlig dag när det är vackert väder. Under den mörka årstiden och när det är regn och rusk gäller helt andra förutsättningar för en senior.....

Gamle Finn

KOMMUNALT MÅNDAGSMÖTE. 20.9 kl. 19: ärenden inför Tekniska nämnden 22.9 m.m.

RÖDA KAPELLET. Fr. 17.9 kl. 19: samling i Stadshallen för internt genrep. Var beredda på att det kan ta tid! Notställ behövs inte. Lö. 18.9 kl. 10-13: reservtid för extrarep, samma plats. Kl. 17: samling inför offentligt genrep i konsertsalen kl. 17.30, föreställning kl. 19. Helsevart klädse. Ha beredskap för en stunds avvecklingsarbete. Ingen rep. sö. 19.9. Rep. sö. 26.9 kl. 18.45: bl.a. nr 3, 64, 123, 157, 276, 289 och "Farväl till Katalonien".

Sydafrika ... forts. fr. sid. 3.

Dessa upptagna kvinnor hade ner mycket tid och energi på sitt nätverk. De stödde andra kvinnor, även om de kunde vara presumptiva konkurrenter, och de stöttade varandra på alla möjliga sätt. Deras byggnadsarbetare var dock manliga. Mina frågor avspisades med att de var tvungna att ta byggnadsarbetare med träning och erfarenhet för att klara sig i konkurrensen. Undantag till detta var den expanderande byggmästarens 22-åriga dotter som arbetade som platschef, nu på ett bygge med 120 arbetare. Hon klarade sig utmärkt.

Sexskämt och respekt

När jag själv i den åldern praktiserade på en byggarbetsplats med 800 gubbar i Göteborg var jag hela dagarna utsatt för sexistiska skämt. Det var inte denna unga flickas erfarenhet, men hon var övertygad om att det berodde skillnaden mellan att vara chef och att vara praktikant, inte på att sydafrikanska män skulle ha större respekt för kvinnor. Hon berättade att hon alltid hade en stor overall på sig, men att det viktigaste var den personliga kontakten. Hon lärde sig första dagarna namnen på samtliga arbetare och deras arbetsuppgifter och hon bemötte dem individuellt. Hon menade att det var ett kvinnligt sätt att leda arbetet.

"Women for housing" hade inget kontor, ingen anställd. Samtliga kvinnor var ense om att en sådan formalisering av nätverket skulle vara ett stort steg framåt, men de var inte klara på i vilka former en sådan organisation skulle finansieras. Jämställdhet, menade de, blir lätt bara ord, det måste man kämpa för inom alla verksamheter och på alla nivåer i samhället.

Klassresor

Kvinnosolidariteten var oerhört levande och konkret bland dessa kvinnor. Byggmästarna hade troligen kommit från kanska enkla för-

hållanden i det rassegregerade Sydafrika. De hade gjort en klassresa, men klassolidariteten var svårare för dem att hålla fast vid. De klagade över strejkande arbetare och sa att strejker borde förbjudas. De frågade mig hur vi hade lyckats med det i Sverige. De såg tvivlande ut när jag sade att strejkrätt är en självklar komponent på en demokratisk arbetsmarknad. Men de nickade när jag tillade att med ett socialt samhällskontrakt som uppfattas som någorlunda legitimt och rättvist så minimeras strjkerna.

- Tyvärr har vi långt dit, sa de, men vi bidrar i alla fall till ett rättvisare samhälle genom att bygga bostäder som förbättrar levnadsvillkoren.

Ann Schlyter

Upprop för FN

FN har sina brister. Det har varit plågsamt att ta del av rapporterna från Östtimor om massakrer. De kom inte som en överraskning utan kunde faktiskt förutses. Ändå deltar världsorganisationen i den process som lett hit utan att på något sätt sedan kunna försvara befolkningen från de av Indonesien inite-rade terrorväldet. Kanske missbedömningen grundade sig på en överskattning av USAs förmåga att ha ett passiviserande inflytande. Allt sedan 60-talet, då en miljon kommunister mördades i Indonesien, har USA haft ett nära militärsamarbete. Det såg ut som om våldet åter skulle bli det segrande argumentet. Nu har Indonesien tvingats acceptera en internationell styrka, men mycket skada är redan gjord. Lidande som skulle kunnat undgås med en starkare FN-organisation.

FN har länge stått på ruinen brant, mest beroende på att USA inte betalar sina skulder på över en miljard dollar, men saken förvärras av att även många andra länder skär ner på sina frivilliga bidrag. Flera industriländer har slutat stödja utvecklingsprogrammen. FN-organisationen krymper.

Ett upprop som cirkuleras över hela världen inför FN dagen 24 oktober förklarar: "Vi världsmedborgare att vi inte kan acceptera att FN, som vår upp vår gemensamma dröm för en mänsklig framtid, förminkas och lever i en konstant finansiell kris. Vi kan inte heller acceptera att vissa länder använder betalningsstrejk för att ensidigt tvinga fram sina intressen på tvärs av internationell lag. Enskilda regeringar kan inte lösa globala problem, inte heller kan man förlita sig på transnationella företag, eller att marknaden automatiskt leder till fred och välfärd".

Ann

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin.

Nästa redaktör: Sten Henriksson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas ogärna på epost, vp@lund.mail.telia.com (tills vi hittar lösenordet!), helst på 3,5" diskett.

Telefon till redaktörerna:

Sten Henriksson 046-14 44 57

Marianne Sonby 046-13 19 75

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Vid utebliven tidning ring:

Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.